

ли между тѣхъ, а особено нерѣшителността на курфюрста, възпрѣпятствували за изпълнението на това При всичко туй Вилларъ издържалъ (1703 г.) надъ императорскитѣ войски побѣда при Хохщедтъ, която нѣмала никакви важни послѣдствия само за това, че баварския курфюрстъ не умѣлъ да се възползува отъ нея. Въ Нидерландия, Италия и Испания и двѣтѣ страни се ограничавали само съ маневриране, обсада на крѣпости и водение на малка война. Въ 1704 година съюзницитѣ, сгрѣснати отъ успѣхитѣ на Людовика XIV, съсрѣдоточили по голѣмата частъ отъ силитѣ си въ Германия. Французитѣ послѣдвали примѣра имъ, и побѣдата, удържана отъ съюзницитѣ надъ тѣхъ въ сражението (2-ро) при Хохщедтъ, дала рѣшителенъ обратъ на войната въ Германия. Баварския курфюрстъ се лишилъ отъ владѣнията си, и отъ тогава дори до края на войната французитѣ се ограничавали отъ къмъ Германия само съ отбраната на Рейнъ. Въ 1705 г. императора Леополдъ I умрѣлъ; но приемника му, Иосифъ I продължавалъ да води войната на сжщото основание. Най послѣ побѣдитѣ, удържани надъ французитѣ въ 1706 г. отъ принца Евгения при Туринъ и отъ херцога Марлборо — при Рамили въ Нидерландия, дали рѣшителенъ обратъ на цѣлата война въобще. Първата отъ тѣзи побѣди прѣдала въ властта на съюзницитѣ цѣла Италия и кралството на двѣтѣ Сицилии, а послѣдната — Брабантъ и Фландрия. Слѣдъ тѣзи три побѣди (при Хохщедтъ, Туринъ и Рамили) Людовикъ XIV билъ принуденъ отъ 1707 г. да се ограничи съ отбраната на собственитѣ прѣдѣли на Франция. Въ Испания ерцхерцогъ Карлъ се държалъ въ Каталония, а Филипъ V въ Кастилия. На моретата най важното събитие

било прѣвземанието на Гибралтаръ отъ англичанитѣ.

Съюзницитѣ искали да се възползуватъ отъ успѣхитѣ, които удържали и които надминали всичкитѣ имъ очаквания, но не знаяли, какъ по вѣрно да достигнатъ това, и най послѣ рѣшили да завладѣятъ постепенно туй, което тѣ имали, тѣй да се каже, подържка. Въ 1707 г. тѣ прѣположили: въ Нидерландия — да завоюватъ останалата частъ на Брабантъ, отъ къмъ Рейнъ — да нахлуятъ въ Елзасъ, отъ къмъ Алпитѣ — да отидатъ къмъ Тулонъ, а въ Испания — къмъ Мадридъ. Французитѣ не само защитили границитѣ си, но още взели и щолхофенскитѣ линии въ Германия, а въ Испания, слѣдъ побѣдата при Алмансъ, взели рѣшително надмощие надъ ерцхерцога Карла, когото би могли даже съвсѣмъ да истикатъ изъ Испания, стига само да дѣйствавахъ по рѣшително. Вслѣдствие на това, въ 1708 година Людовикъ XIV рѣшилъ да дѣйствува настѣпателно въ Нидерландия. Но пораженията, понесени отъ армиитѣ му при Уденардъ (1708) и при Малплакѣ (1709), недостатъка на парични срѣдства, глада, жестоката зима и истощението на Франция го принудили отново да се ограничи само съ отбрана и даже да прѣдложи на съюзницитѣ миръ, условията на който отъ негова страна били по вече отъ умѣрени. Именно — той се съгласявалъ да признае ерцхерцога Карла за испански кралъ, да съдѣйствува на съюзницитѣ за свалянето на внука си отъ испанския прѣстолъ, да признае бранденбургския курфюрстъ за прусски кралъ, ханноверския херцогъ — за курфюрстъ, а дъщерята на Якова II, Анна — за английска кралица, да острани отъ Франция Стюартитѣ, да възвърне Шрасбургъ, Келъ, Брейзахъ, да срини всичкитѣ крѣпости на Рейнъ отъ Базелъ до Филипсбургъ, да от-